

บทนำ

เขาเพิ่งมองความว่างเปล่าสีขาว

เหมือนที่ท่ามาเกือบตลอดสามปี

ไม่มีใครเห็นเขาและเขาก็ไม่เห็นใครสักคน ยกเว้นเมื่อประตูเปิดและ
ไอ้น้ำลอยออกไปเขาจึงเห็นร่างเปลือยของชายผู้หนึ่งครู่สั้น ๆ ก่อนประตูจะปิด
แล้วทุกอย่างก็ถูกปกคลุมด้วยม่านหมอก

สถาแห่งนี้จะปิดในไม่ช้า เขาอยู่ตามลำพัง

เขากระซิบเสื้อคลุมอาบน้ำสีขาวรอบตัวให้แน่นขึ้น ลุกจากม่านไม้ตัวยาว
แล้วเดินออกจากที่นั่น ผ่านสรวายน้ำว่างเปล่าเข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า

ไม่มีเสียงน้ำหยด ไม่มีเสียงสนทนาภาษาตุรกี ไม่มีเสียงเท้าเปล่ากระทบ
พื้นกระเบื้อง เขามองเงาตัวเองในกระจก ลูบรอยแผลเป็นที่ยังเห็นชัดหลังจาก
การผ่าตัดครั้งสุดท้าย คงต้องใช้เวลามากกว่าเขาจะคุ้นกับโฉมใหม่ นิ้วมือ
เลื่อนผ่านลงไปตามคอ หน้าอก แล้วหยุดตรงจุดเริ่มต้นของรอยสัก

เขาปลดกุญแจสายยูออกจากล็อกเกอร์ ใส่กางเกง ใส่เสื้อโค้ตทับบน
เสื้อคลุมอาบน้ำที่ยังเปียกชื้น ผูกเชือกกรองเท้า ดูจนแน่ใจว่าอยู่คนเดียว
ก่อนเดินไปยังล็อกเกอร์ซึ่งมีตัวล็อกแบบใช้รหัส ตัวล็อกนี้มีจุดสีน้ำเงินและอยู่
เขาหมุนรหัสจนได้เลข 0999 ก่อนปลดล็อกแล้วเปิดล็อกเกอร์ เขามองปืนลูกไม่
สวยงามกระบอกใหญ่ด้วยความชื่นชมก่อนกุมด้ามปืนสีน้ำตาลแดงแล้วหย่อนใส่
กระเป๋าเสื้อโค้ต จากนั้นก็หยิบซองจดหมายออกมาเปิดดูข้างในมีกุญแจ
หนึ่งดอกพร้อมบ้านเลขที่และข้อมูลซึ่งบอกรายละเอียด

ในล็อกเกอร์ยังมีของอีกอย่าง

มันทำจากเหล็กและถูกทาบด้วยสื่อดำ
เขายกมันขึ้นส่องกับแสงไฟด้วยมือข้างหนึ่ง และมองชิ้นงานที่ทำจาก
เหล็กกล้าด้วยความตื่นตาตื่นใจ

คงต้องขัดถูทำความสะอาดสักหน่อย แต่เขารู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาทันทีเมื่อ
คิดว่าจะได้ใช้มัน

ผ่านมาแล้วสามปี สามปีเต็มท่ามกลางความขวโพลนและวุ่นวายแห่ง
ความว่างเปล่ากลางทะเลทรายที่แสนแห้งแล้ง

บัดนี้ถึงเวลาแล้ว เวลาที่เขาจะได้ดื่มด่ำจากบ่อน้ำที่บาดาลชีวิตอีกครั้ง
ถึงเวลาแล้วที่เขาจะกลับมา

แฮร์รี สะดุ้งตื่น เฟ่งมองความสลัวในห้องนอน ผู้ชายคนนั้นกลับมาอีกแล้ว
และเขาก็มาที่นี่

“ฝันร้ายเธอ ที่รัก” เสียงกระซิบข้างตัวฟังดูอบอุ่นและปลอบประโลม
เขาหันไปทางเธอ ดวงตาสีน้ำตาลของเธอเฟ่งพินิจตาเขาแล้วปีศาจใน
จินตนาการแสนน่ากลัวก็เลือนหายไป

“ฉันอยู่ตรงนี้” ราเคลเอ่ย

“และผมก็อยู่ตรงนี้เช่นกัน” เขาตอบ

“คราวนี้ฝันถึงใครกันล่ะ”

“เปล่า” เขาโกหกพลางลูบแก้มเธอ “นอนต่อเถอะ”

แฮร์รีหลับตา รอคจนแน่ใจว่าเธอหลับตาเรียบร้อยแล้ว เขาลืมตาขึ้นอีกครั้ง
และพิจารณาดวงหน้าเธอ คราวนี้เขาเห็นผู้ชายคนนั้นในฝันที่ลุ่มโอบล้อมด้วย
สายหมอกสีเขียวหม่นวนกลางป่า ชายผู้นั้นยกมือขึ้นส่องอะไรบางอย่างมาทาง
แฮร์รี เขาเห็นรอยสักรูปใบหน้าปีศาจที่อกเปลือยของชายผู้นั้นราว ๆ แต่แล้ว
หมอกก็หนาขึ้นและผู้ชายคนนั้นก็หายไปอีกครั้ง

“ผมอยู่ตรงนี้” แฮร์รี โสลกระซิบแผ่ว

ภาคหนึ่ง

SAMPLE

1

คำวนพฐ

เจเลียสซีบาร์แทบจะปลดคนแต่ก็หายใจไม่ทั่วท้องเท่าไร

เมห์เมต คาลักมองผู้ชายกับผู้หญิงที่ยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ขณะรินไวน์ใส่แก้วให้ทั้งสอง มีลูกค้ำแค่สี่คน คนที่สามเป็นผู้ชายที่นั่งละเลียดจิบเบียร์อยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่งตามลำพัง ส่วนคนที่สี่เห็นแค่รองเท้าบูตความบอยโผล่ออกมาจากโต๊ะ ซึ่งเป็นจุดที่แสงสว่างจากจอโทรทัศน์ที่วาบขึ้นเป็นระยะ ลูกค้ำสี่คนในเวลาห้าทุ่มครึ่งของคำคืนเดือนกันยายนในบาร์ชื่อดังที่สุดในเซตกรือเนอเล็กกาถือว่าแยมมาก มันจะเป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้ บางครั้งเมห์เมตก็ถามตัวเองว่าเพราะอะไรถึงลาออกจากการเป็นผู้จัดการบาร์ในโรงแรมทันสมัยที่สุดของเมืองและซื้อกิจการบาร์ทรุดโทรมที่มีแต่ลูกค้ำขี้เมา คงเป็นเพราะเขาคิดว่าถ้าขึ้นราคาลูกค้ำเก่าจะหายหน้าไปและจะได้ลูกค้ำร่ำรวยวัยหนุ่มสาวในย่านนี้ที่ใคร ๆ ก็อยากได้มาแทนหรืออาจเป็นเพราะเขาต้องการให้ตัวเองได้ทำงานเอาเป็นเอาตายหลังเลิกกับแฟนสาว ไม่ก็เป็นเพราะการที่แดเนียล แบล็กส์เจ้านี้หน้าเลือดเสนอเงินกู้อัตราดอกเบี้ยสูงลิ่วหลังจากเมห์เมตโดนธนาคารปฏิเสธคำร้องขอกู้ หรืออาจเพราะเขาเป็นคนเลือกเพลงที่เจเลียสซีบาร์เอง ไม่ใช่ผู้จัดการโรงแรมเฮงซวยที่รู้จักแต่ท่วงทำนองของเครื่องคิดเงินลูกเดียว การกำจัดลูกค้ำเก่าไม่ใช่เรื่องยากเพราะพวกนี้ไปปักหลักกันที่บาร์ถูก ๆ ห่างไปสามช่วงถนนนานมาแล้ว แต่กลายเป็นว่าการเรียกลูกค้ำใหม่ยากกว่านั้นเยอะ บางทีเขาอาจจะต้องยกเครื่องเปลี่ยนแนวใหม่หมด โทรทัศน์จอใหญ่ที่เปิดรายการแข่งขันฟุตบอลตุรกีเครื่องเดียวอาจไม่คู่ควรกับการเรียกว่าสเปอร์ตบาร์เสียแล้ว บางทีเขาอาจจะต้องเปลี่ยนแนวเพลง

เป็นวงที่ได้รับความนิยมตลอดกาล อย่างเช่นวงยูทูมทั้งสปริงส์ที่สำหรับหนุ่ม ๆ และโคลด์เพลย์สำหรับสาว ๆ

“คือผมก็ไม่ได้หาคู่เด็ดจากแอปพินเดอร์มากขนาดนั้นหรอกนะ” ไกร์พูดขณะวางแก้วไวน์ขาวลงบนเคาน์เตอร์ “แต่ผมรู้ว่ามีคนประหลาด ๆ อยู่เยอะเลยล่ะ”

“นั่นหรอ” ผู้หญิงคนนั้นตอบพลางกลั้วหาว ผมเธอสีอ่อนตัดสั้น รูปร่างผอมบาง เมห์เมตคิดว่าเธอน่าจะอยู่ในวัยสามสิบกลาง ๆ ทำทางคล่องแคล่วรวดเร็ว ดูเกร็งนิด ๆ แววตาเหนียวล้ำ น่าจะทำงานหนักเกินไป เธอคงเข้ายิมเพราะหวังว่ามันจะมีประโยชน์ เมห์เมตมองไกร์กริดนิ้วสามนิ้วจับก้านแก้วยกขึ้นเช่นเดียวกับผู้หญิงคนนั้น เวลาสานสัมพันธ์กับคู่เด็ดจากแอปพินเดอร์ เขามักจะสั่งเครื่องดื่มชนิดเดียวกันกับฝ่ายหญิง ไม่ว่าจะเป็นวิสกี้หรือชาเขียว เป็นสัญญาณบอกว่าเขากับเธอมีรสนิยมตรงกัน

ไกร์กระแอม ผ่านมาหกนาที่ตั้งแต่เธอเดินเข้ามาในบาร์ เมห์เมตรู้ว่านี่คือเวลาที่ไกร์จะเปิดฉากรุก

“ตัวจริงคุณสวยกว่ารูปโปรไฟล์เสียอีก เอลีส” ไกร์ชม

“คุณก็พูดเกินไป แต่ขอบคุณนะ”

เมห์เมตเซ็ดแก้วแกลังทำเป็นไม่ได้แอบฟังการสนทนา

“เอลีส บอกหน่อยสิว่าคุณต้องการอะไรในชีวิต”

เธอยิ้มอย่างไม่ยินดียินร้าย “ผู้ชายที่ไม่ตัดสินผู้หญิงจากรูปร่างหน้าตา”

“เห็นด้วยเต็มที่เลย เอลีส จิตใจต่างหากที่สำคัญ”

“นั่นเป็นมุขต่างหาก รูปโปรไฟล์นั้นสวยกว่าตัวจริงเยอะเลย บอกตามตรงนะ คุณเองก็เหมือนกัน ไกร์”

“ฮ่า ฮ่า” ไกร์หัวเราะแล้วก็มองแก้วไวน์ ดูสลดลงเล็กน้อย “ผมว่าคนส่วนใหญ่คงเลือกรูปที่ตัวเองดูดีกันทั้งนั้น คุณกำลังมองหาผู้ชายแบบไหนหรอ”

“คนที่ชอบอยู่บ้านกับลูกสามคน” เธอเหลือบมองเวลา

“ฮ่า ฮ่า” เหยื่อไม่ได้แค่ผุดทะเล็กออกมาบนหน้าผากไกร์เท่านั้น แต่แตกพลั๊กทั่วทั้งศีรษะใหญ่โตโกนเกลี้ยงเกลาลอยที่เดียว และอีกไม่นานเหยื่อ

ก็จะเปียกเป็นวงใต้แขนเสื้อเชิ้ตสีดำรูปด้วย แปกที่ไกร์เลือกใส่เสื้อแบบนี้
ในเมื่อรูปร่างเข้าไม่ได้หอมเปรี้ยวหรือดูดีมีมัดกล้ามเนื้อ เขาขยับแก้วเล่น “นั่นเป็น
มุกตลกที่ผมชอบมากเลย เอลีส เท่าที่เป็นอยู่ตอนนี้แค่สุนัขตัวเดียวก็พอจะ
นับเป็นครอบครัวของผมได้แล้ว คุณชอบสัตว์หรือเปล่า”

ให้ตายเถอะ แม่หเมตคิด ทำไมเขาไม่เลิกถือเสียทีนะ

“ถ้าเจอคนถูกใจก็จะผมจะรู้สึกตรงนี้...แล้วก็ตรงนี้” เขายิ้มกว้างหลังจาก
ลดเสียงลงแล้วชี้เป้าทางแกง “แต่แน่นอน คุณต้องพิสูจน์เองว่ามันจริงหรือเปล่า
คุณว่าไง เอลีส”

แม่หเมตชนลูก ไกร์รู้สึกสุดตัวและทำลายความนับถือในตัวเองจนเป็น
อีกครั้ง

ผู้หญิงคนนั้นผลักแก้วไวน์ออกห่างแล้วโน้มตัวมาข้างหน้านิด ๆ จน
แม่หเมตต้องพยายามตะแคงหูฟัง “สัญญาอะไรกับฉันสักอย่างได้ไหม ไกร์”

“แน่นอน” ทั้งเสียงพูดและดวงตาของเขาสื่อแวบกระตือรือร้นดูจูงใจ

“พอฉันเดินออกไปจากที่นี่แล้วคุณจะไม่ติดต่ोजันอีก”

แม่หเมตต้องชมเชยไกร์ที่รวบรวมความกล้าขยับออกมาจนได้ “ได้สิ
แน่นอนอยู่แล้ว”

ผู้หญิงคนนั้นแอนตัวกลับ “มันไม่ใช่ว่าคุณเหมือนมนุษย์โรคจิตชอบตาม
รั้งความผู้หญิงหรืออะไรหรอกนะ ไกร์ แต่ฉันเคยผ่านประสบการณ์แย่ ๆ มา
สองสามครั้ง ผู้ชายคนหนึ่งตามรั้งความฉัน แถมยังขู่ทุกคนที่ไปไหนมาไหนกับ
ฉันด้วย หวังว่าคุณคงเข้าใจที่ฉันต้องระวังตัวมากหน่อย”

“ผมเข้าใจ” ไกร์ยกแก้วขึ้นกระดกจนเกลี้ยง “อย่างที่บอกนั่นแหละ
ผมรู้ว่ามีคนประหลาดอยู่เยอะเลยละ แต่ไม่ต้องห่วง คุณต้องปลอดภัยแน่
ว่ากันตามสถิติแล้วโอกาสที่ผู้ชายจะถูกฆ่ามีมากกว่าผู้หญิงถึงสี่เท่า”

“ขอบคุณสำหรับไวน์ ไกร์”

“หากจะมีใครในพวกเราสามคน...” ไกร์พูด

แม่หเมตรีบมองไปทางอื่นเมื่อไกร์ชี้มาที่เขา

“ถูกฆ่าตายคืนนี้ โอกาสที่จะเป็นคุณคือหนึ่งในแปด ไม่ใช่สิ เดี่ยวนะ
ต้องเอาจำนวนนั้นหารด้วย...”

เธอลุกขึ้นยืน “หวังว่าคุณคงคิดออกนะ ขอให้มีความสุขในชีวิต”

ไกร์เฟมมองแก้วไวน์ของเธอครู่ใหญ่หลังจากหญิงสาวเดินออกไป เขาผงกหัวเข้ากับจังหวะเพลงฟิวกซ์ยู ราวกับต้องการให้เมท์เมตกับทุกคนที่มองอยู่ เชื่อว่าเขาลืมนประสพการณ์แย่ ๆ ได้ เธอไม่ได้สำคัญมากไปกว่าเพลงบ็อบยาวสามนาทีซึ่งลืมนง่ายพอกัน จากนั้นเขาลุกขึ้นยืนแล้วออกจากบาร์ เมท์เมตกวาดตามองรอบร้าน ชายที่นั่งละเลียดเบียร์ออกจากบาร์ไปแล้ว ลูกค้ายอีกคนที่เขาเห็นเพียงรองเท้าบู๊ตคาบอยก็ออกไปแล้วเช่นกัน เขาจึงอยู่ตามลำพังและมีออกซิเจนให้หายใจอีกครั้ง ก่อนจะใช้มือถือเปลี่ยนเพลงเป็นเพลงโปรดจากกลุ่มนักร้องแบดคอมพานี เมื่อคำนึงถึงว่าสมาชิกในกลุ่มนี้มาจากวงฟรี วงมอดสต์เดอะซูเฟิล และวงคิงคริมสันก็ไม่มีทางที่เพลงของกลุ่มนี้จะแย่นั่นเองอีกทั้งเมื่อมีพอล รอดเจอร์สทำหน้าที่เป็นนักร้องนำมันก็ไม่มีทางล้มเหลวอยู่แล้ว เมท์เมตเร่งป้อนเสียงจนแก้วหลังเคาน์เตอร์เริ่มลั่นกระทบกัน

เอลีสเดินไปตามถนนทอร์วัลด์เมเยอร์ส ผ่านอาคารสี่ชั้นเรียงง่ายซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นที่อยู่อาศัยของชนชั้นกรรมกรในย่านอดีตคดของเมืองที่มีแต่คนยากจน แต่ปัจจุบันราคาที่อยู่อาศัยต่อหนึ่งตารางเมตรสูงไม่น้อยหน้าลอนดอนหรือสตอกโฮล์ม มันคือเดือนกันยายนในออสโลและความมืดก็กลับมาเยือนในที่สุด แสงที่สดใสสว่างลากยาวจนถึงคำคืนในฤดูร้อนตลอดทั้งความคลั่งไคล้บรรยากาศฤดูร้อนผ่านพ้นไปนานแล้ว บรรยากาศของออสโลในเดือนกันยายนกลับสงบเสียงม ซิมเคร์้า และดูเป็นทางการสมเป็นออสโลอีกครั้ง เมืองนี้ดูมันคงแข็งแกร่งแต่มีความลึกลับมากมายซ่อนอยู่ตามมุมมืดต่าง ๆ มันไม่ต่างจากตัวเอลีสเองมากนัก เธอเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ฝนตั้งท่าจะตก อากาศซมุกซมัวฉ่ำไอน้ำคู่เตตคนหนึ่งซึ่งพยายามทำตัวเป็นกวีเคยบอกไว้ว่ามันคือละอองจากการจามของพระเจ้า นับตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไปเธอจะเลิกใช้แอปพทินเดอร์ พอกันที ไม่เอาอีกแล้วพวกผู้ชายลามกที่มองเธอเหมือนโสเภณีเมื่อนัดเจอกันในบาร์ พอกันที มนุษย์ไร้จิตและพวกชอบตามรั้งความที่ติดหนึบแน่นเหนียวไม่ต่างจากโคลน

เสียเวลา เสียพลังงาน และเอาความปลอดภัยไปเสี่ยงเปล่า ๆ พวกกันที่ไอพวก
ซีแพ้น่าสมเพศที่ทำให้เรารู้สึกเหมือนเป็นหนึ่งในคนประเภทนั้น

ว่ากันว่า การหาคู่เดททางอินเทอร์เน็ตเป็นวิธีทำความรู้จักกับคนใหม่ ๆ ที่
เจ๋งสุด ๆ ไม่มีอะไรน่าอายอีกต่อไป ใคร ๆ ก็ทำกัน แต่มันไม่จริงเลย มีคน
มากมายรู้จักกันในที่ทำงาน ในชั้นเรียน ผ่านการแนะนำของเพื่อน ที่โรงยิม
ร้านกาแฟ บนเครื่องบิน รถบัส และรถไฟ พวกเขารู้จักกันในแบบที่ควรเป็น
ต่างฝ่ายต่างสบายใจไร้กังวล ไม่มีอะไรกดดัน และหลังจากนั้นก็ยึดเหนี่ยว
ภาพมายาแห่งสัมพันธ์รักด้วยความบริสุทธิ์ใจและปล่อยให้มันไปตามที่ชะตาลิขิต
ภาพมายาแบบนั้นนั่นแหละที่เธอต้องการ เธอจะลบข้อมูลในแอปทิ้งซะให้หมด
นั่นคือสิ่งที่เธอเคยบอกตัวเองมาก่อน แต่คราวนี้เธอจะลบจริง ๆ ค่ะ

เธอข้ามถนนโซเฟียเบิร์กและล้วงกุญแจออกมาไขประตูข้างร้านขายผัก
ผลไม้ ผลักประตูเปิดก้าวเข้าไปในเงามืดของซุ้มโค้ง แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงัก
มีคนสองคนอยู่ในนั้น

ต้องใช้เวลาคู่ใหญ่กว่าสายตาเธอจะปรับเข้ากับความมืดและเห็นสิ่งที่อยู่
ในมือของพวกเขา ผู้ชายสองคนนั้นปลดกางเกงจัดไอ้จ๊อนออกมา

เธอผงะถอย ไม่หันไปมอง ได้แต่ภาวนาขออย่าให้มีใครยืนอยู่ข้างหลัง

“โทษที่ ระบายแท้ ๆ” เสียงสบถกึ่งขอโทษหลุดจากปากของคนที่ใหญ่กว่า
เอลีสเดาว่าเขาน่าจะอายุราวสิบเก้าหรือยี่สิบ ทำทางเหมือนเมา

“เฮ้ย” อีกคนพูด “แกฉี่ใส่รองเท้าฉัน!”

“ก็มันตกใจนี่หว่า!”

เอลีสกระซิบเสื่อไค้ตแน่นขึ้นแล้วเดินผ่านชายหนุ่มทั้งสองซึ่งหันเข้าหา
กำแพง “นี่ไม่ใช่ลัทธิศาสดาอะนะ” เธอต่อว่า

“โทษที่ มันกลิ้งไม่ไหวนะ เราจะไม่ทำแบบนี้อีก”

ไกร คิดหนักขณะเร่งเดินไปยังถนนชเล็พท์เกอร์ลส์ ระหว่างผู้ชายสองคนกับ
ผู้หญิงหนึ่งคน โอกาสที่ผู้หญิงคนนั้นจะถูกฆ่าเท่ากับหนึ่งในแปดไม่ใช่คำตอบที่

ถูกต้องแน่ ๆ วิธีคำนวณน่าจะซับซ้อนกว่านั้นเยอะ ทุกอย่างมักจะเป็นเรื่องซับซ้อนกว่านั้น

เขาเพิ่งผ่านถนนรอมสตาลส์มาแต่บางอย่างทำให้หันกลับไปมอง ผู้ชายคนหนึ่งเดินอยู่ข้างหลังห่างไปห้าสิบเมตร ไกร้ไม่แน่ใจจนกว่าใช้ผู้ชายคนเดียวกับที่ยืนมองหน้าต่างไซร์ลินค้ำบนฝั่งตรงข้ามถนนตอนเขาไถ่ออกมาจากเจเลียสซีบาร์หรือเปล่า ไกร้เร่งฝีเท้ามุ่งหน้าไปทางตะวันออกสู่ลานกีฬาเดเลเนกาและโรงงานช็อกโกแลต บนถนนแถวนั้นไม่มีใครเลยสักคน นอกจากรถบัสคันหนึ่งซึ่งจอดรออยู่ที่ป้าย ผู้ชายคนนั้นยังอยู่ที่ระยะห่างเท่าเดิม ไกร้กลัวคนผิวดำมาตลอด เขาเห็นผู้ชายคนนั้นไม่ถนัด ทั้งคู่กำลังออกจากถิ่นคนผิวขาวมุ่งไปทางย่านบ้านพักการเคหะซึ่งเป็นที่พักอาศัยของผู้อพยพ ไกร้เห็นประตูอาคารอพาร์ทเมนต์ของตนห่างไปหนึ่งร้อยเมตร แต่พอเหลือวิ้งไปมองเขาเห็นผู้ชายคนนั้นเริ่มวิ่ง ไกร้นึกภาพชาวโซมาเลียที่จิตใจกระเทือนอย่างหนักจากเหตุรุนแรงในเมืองโมกาดิชูกำลังไล่ตามมาติด ๆ พอคิดแบบนี้เขาก็ออกวิ่งเช่นกัน ไกร้ไม่ได้วิ่งมาหลายปี แต่ละครั้งที่สิ้นเท้ากระทบพื้นยางมะตอย แรงกระแทกที่สะเทือนขึ้นไปถึงหัวสมองจึงส่งผลให้สายตาวุ่นวายนั่น เขาวิ่งไปถึงประตูบานนั้น สอดกุญแจเข้าช่องสำเร็จตั้งแต่ครั้งแรก ก่อนพุ่งเข้าไปข้างในแล้วกระแทกประตูไม้หนักอึ้งปิดตามหลัง เขาเอนตัวพิงเนื้อไม้เปียกชื้น มองผ่านส่วนที่เป็นกระจกด้านบนของประตู แต่ไม่เห็นใครทั้งสิ้นบนถนนข้างนอก บางทีอีกฝ่ายอาจจะไม่ใช่ชาวโซมาเลีย ไกร้อดหัวเราะไม่ได้ มันน่าหัวเราะล้นดีที่อกล้นขวัญหายขนาดนี้เพราะเพิ่งพุดถึงเรื่องการฆาตกรรมมาหยก ๆ เอลีสเล่าถึงคนที่ตามรั้งความคนนั้นว่าไงนะ

ไกร้ยังไม่หยุดหอบหายใจขณะไขกุญแจประตูห้องพัก เขาหยิบเบียร์หนึ่งกระป๋องจากตู้เย็น พอสังเกตเห็นว่าหน้าต่างที่หันเข้าหาถนนเปิดอยู่จึงจัดการปิดมันจากนั้นเข้าไปในห้องทำงานและเปิดคอมพิวเตอร์

เขาคดปุมหนึ่งบนคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะตรงหน้า จอขนาดยี่สิบนิ้วสว่างวาบ

เขาพิมพ์คำว่าพอร์นฮับ ตามด้วยคำว่าฝรั่งเศสในช่องค้นหา แล้วมองภาพตัวอย่างเล็กจ้อยจนพบผู้หญิงซึ่งทรงผมและสีผิวคล้ายเอลีส ผงึ้งห้องบาง

มากเขาจึงเสียบหูฟังกับคอมพิวเตอร์ก่อนคลิกภาพนั้น ปลดชิปแล้วดันกางเกงลงไปกองที่ตึกเขา ผู้หญิงคนนั้นไม่เหมือนเอลีสเท่าไรไกร์จึงหลับตา จดจ้อกับเสียงครวญครางของเธอขณะพยายามนึกภาพปากเล็ก ๆ ที่เฝ้มแน่น รวมทั้งแววตาดูหมิ่นเหยียดหยามและเลื้อยบริ้อยแต่ดูเซ็กซี่ของเธอ ไม่มีทางที่เขาจะได้เธอมาครอง ไม่มีวัน ยกเว้นวิธีนี้เท่านั้น

ไกร์หยุด ลืมตาขึ้น ละมือจากไอ้จ๊อน ขนบนต้นคอตั้งชันเพราะลมหนาวที่พัดมาจากประตูด้านหลังที่เขาปิดบริ้อยกับมือ เขายกมือขึ้นดึงหูฟังออกแต่รู้ดีว่ามันสายไปเสียแล้ว

เอลีส คล่องโซ่บนประตู สลัดรองเท้าออกตรงโถงทางเดินเหมือนที่เคยทำประจำ แล้วลูบรูปภาพของเธอกับบิงวีลด์หลานสาวที่ตั้งอยู่ข้างกระจก เธอทำแบบนี้ตลอดโดยที่ไม่รู้ว่าทำไมถึงทำ รู้แค่ว่ามันสนองความต้องการลึก ๆ ในใจของมนุษย์ เหมือนเรื่องเล่าหลังความตายต่าง ๆ ที่เคยได้ยินมา เธอเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น เอนตัวนอนบนโซฟาในห้องเล็ก ๆ ขนาดสองห้องนอน อย่างน้อยห้องนี้ก็เป็นของเธอ เอลีสตรวจดูโทรศัพท์ มีข้อความส่งมาจากที่ทำงานโดยแจ้งว่ายกเลิกการประชุมพรุ่งนี้เช้า เธอไม่ได้บอกผู้ชายที่เจอตอนหัวค่ำว่าเธอเป็นทนายความ เชี่ยวชาญด้านคดีซับซ้อน และสถิติที่เธอบอกว่าผู้ชายมีโอกาสถูกฆ่าตายมากกว่าผู้หญิงนั้นเป็นความจริงแค่ครั้งเดียว สำหรับการฆาตกรรมที่เกิดขึ้นเพราะแรงกระตุ้นทางเพศมีโอกาสสูงกว่าสี่เท่าที่เหยื่อจะเป็นผู้หญิง นั่นคือเหตุผลหนึ่งที่เธอจัดการเปลี่ยนกฎแจ๊ใหม่หมดพร้อมทั้งติดตั้งโซ่คล้องประตูเป็นอย่างแรกตอนซื้อห้องนี้ ในนอร์เวย์มีไม่กี่คนที่คิดจะทำแบบนั้นและเธอเองก็ยังไม่วางอะ ๆ ะ ๆ ทุกครั้งที่คล้องโซ่ เธอเปิดแอปพินเตอร์ ตอนหัวค่ำมีผู้ชายสามคนที่เธอปิดขวาแล้วแมตซ์กัน โซ่เลย จุดนี้แหละที่ดีมาก ไม่ต้องพบกันแต่คุณรู้ว่าพวกเขาอยู่ข้างนอกและผู้ชายพวกนี้ก็ต้องการคุณ เธอควรให้โอกาสตัวเองส่งข้อความว่าสนใจพวกเขาเป็นครั้งสุดท้ายดีไหม นัดเจอกันจริงทีเดียวสามคนกับคนแปลกหน้าอีกสองคนก่อนลบบัญชีและแอฟฟิเคชั่นถาวรดีหรือเปล่า

อย่าเลย ลบตอนนี้เลยเถอะ

เธอเปิดเมนู คลิกเลือกปุ่มที่ต้องการ มีข้อความแจ้งเตือนขึ้นมาถามว่าแน่ใจจริงหรือว่าต้องการลบบัญชีทิ้ง

เอลีสจ้องมองนิ้วชี้ที่สั่นเทา ให้ตายเถอะ นี่เธอติดแอฟนี่นั่นหรือ ติดเพราะรู้ว่ามีคนต้องการเธอทั้งที่อีกฝ่ายไม่รู้เลยว่าจริง ๆ แล้วเธอเป็นใคร แต่ยังมีบางคนต้องการเธอในแบบที่เธอเป็นนั่นหรือ เอาเถอะ เรียกว่าแบบที่เธอเป็นตามรูปโปรไฟล์แล้วกัน เธอติดแอฟนี่จนถอนตัวไม่ขึ้นหรือติดแค่นิดหน่อยก็แน่นะ คงได้รู้คำตอบชัดถ้าเธอลบบัญชีทิ้งไปแล้วสัญญากับตัวเองว่าจะไม่เล่นแอฟทีนเดอร์สักหนึ่งเดือน ในหนึ่งเดือนถ้าเธอจัดการกับชีวิตตัวเองไม่ได้ก็คงแปลว่าเธอมีบางอย่างผิดปกติขั้นร้ายแรงแน่ ๆ นิ้วชี้สั่นเทาอยู่ใกล้ปุ่มลบมากขึ้นทุกที แต่ถ้าเธอติดแอฟนี่จริง ๆ มันจะเป็นเรื่องเลวร้ายขนาดนั้นเลยหรือ มนุษย์ทุกคนชอบความรู้สึกว่าตัวเองมีใครสักคนและใครคนนั้นก็มีความรักด้วยเช่นกัน เธอเคยอ่านพบว่าเด็กทารกอาจเสียชีวิตหากได้รับสัมผัสทางกายไม่พอ เธอสงสัยว่ามันจริงหรือเปล่า แต่เธอก็สงสัยว่าจะมีชีวิตอยู่เพื่ออะไรถ้าต้องอยู่คนเดียวตามลำพังและทำงานงก ๆ จนหมดเรี่ยวหมดแรง เพื่อนก็คบหากันเฉพาะความจำเป็นตามหน้าที่ ถ้าจะให้ยอมรับตรง ๆ เธอกลับความเหงามากกว่าเสียใจ โอตครวญเรื่องลูกและสามีที่แสนน่าเบื่อ หรือที่จริงเธอกลับว่าจะไม่มีเรื่องพวกนี้ให้ปันกันแน่ บางทีผู้ชายที่เหมาะสมกับเธออาจจะกำลังเล่นทีนเดอร์อยู่ก็ได้จริงไหม เพราะงั้น โอเค ลองอีกสักตั้ง รูปแรกแจ้งเตือนมา เธอปิดซ้ายเข้ากลุ่มฉันไม่ต้องการคุณ คนที่สองและสามก็เหมือนกัน

ความคิดเริ่มเลื่อนลอย เธอเคยเข้าฟังการบรรยายที่นักจิตวิทยาผู้ติดต่อใกล้ชิดกับอาชญากรใจเหี้ยมที่สุดในประเทศบอกว่าผู้ชายลงมือฆ่าเพราะเรื่องเซ็กซี่เงิน และอำนาจ ขณะที่การลงมือของผู้หญิงเป็นผลมาจากความหึงหวงและความหวาดกลัว

เธอหยุดมือที่กำลังปิดซ้าย ไบหน้าพอมตอบของผู้ชายในรูปมีบางอย่างคุ้น ๆ แม้ว่ารูปนั้นจะค่อนข้างมืดและเบลอหน่อย ๆ เรื่องแบบนี้เคยเกิดขึ้นมาแล้วเมื่อทีนเดอร์จับคู่คนที่บ้านอยู่ในละแวกเดียวกัน ตามข้อมูลที่ระบุไว้ในทีนเดอร์ชายผู้นี้ อยู่ห่างไปไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร เพราะฉะนั้นเขาอาจจะอยู่บนถนน

ช่วงเดียวกันกับเธอก็ได้ สาเหตุที่รูปออกมาเบลอแสดงว่าเขาไม่ได้ศึกษาคำแนะนำออนไลน์เกี่ยวกับนโยบายของทีนเดอร์ ซึ่งถือว่าดีแล้ว ข้อความที่เขาโพสต์คือ คำว่าห่วยดี ธรรมดา ๆ ไม่มีการพยายามทำให้ตัวเองโดดเด่น มันอาจจะไม่ใช่คำพูดที่พิเศษก็จริง แต่อย่างน้อยมันก็แสดงถึงความมั่นใจในระดับหนึ่ง นั่นสินะ เธอลงยินดีไม่น้อยหากผู้ชายสักคนแค่ทักเธอว่าห่วยดีในงานปาร์ตี้ พร้อมกับมองเธอด้วยแวตตาเป็นมิตร มันน่าจะสื่อความหมายว่าเราจะสามารถสัมพันธ์ให้คบหน้ากว่านี้ได้ไหม เธอบิดขวาเข้ากลุ่มฉันสนใจอยากรู้จักคุณ แล้วเอลิสก็ได้ยินเสียงบิ่งจากไอโฟนที่แจ้งว่ามีคนแอดซั้กับเธอ

ไกร้ หายใจหนักหน่วงผ่านรูจมูก

เขาดึงกางเกงขึ้นแล้วหมุนแก้อี้นไปซ้ำ ๆ

แสงจากจอคอมพิวเตอร์คือที่มาของแสงสว่างเพียงแห่งเดียวในห้องนั้น มันสาดไปที่ลำตัวและมือของคนที่ยืนอยู่ข้างหลังไกร้ เขาไม่เห็นหน้าอีกฝ่าย เห็นแต่มือขาว ๆ ที่ถือบางอย่างยื่นมาข้างหน้า มันคือสายหนึ่งสีดำมีห่วงตรงปลาย ร่วงนั้นก้าวเข้ามาใกล้ขึ้นหนึ่งก้าว ไกร้ผงะถอยโดยอัตโนมัติ “สู้ใหม่ อย่างเดียวที่ฉันเห็นว่าน่ารังเกียจยิ่งกว่าคุณคืออะไร” เสียงนั้น กระซิบเบาหวิวท่ามกลางความมืดขณะที่มือกระตุกสายหนึ่งเส้นนั้น

ไกร้กลืนน้ำลายเอือก

“หมาตัวนั้น” อีกฝ่ายพูด “ไอ้หมาเฮงซวยตัวนั้นที่คุณสัญญาว่าคุณจะ ทำทุกอย่างเพื่อดูแลมัน มันขีบนพื้นห้องครัวเพราะไม่มีใครสนใจพามันออกไป นอกบ้าน”

ไกร้กระแอม “คาร์รี่ ได้โปรดเถอะ...”

“พามันออกไปเดี๋ยวนี้ แล้วพอลูกขึ้นเตียงก็อย่าเตะตัวฉันเด็ดขาด”

ไกร้รับสายหนึ่งล่ำมสนั้แล้วประตุ้ก็กระแทกปิดตามหลังเธอ

เขาได้แต่กะพริบตาปริบ ๆ ในความมืด

ระหว่างผู้ชายสองคนกับผู้หญิงหนึ่งคน มีโอกาสหนึ่งในเก้าที่ผู้หญิงจะ ตกเป็นเหยื่อฆาตกรรม ไม่ใช่หนึ่งในแปด

เมท์เมตขับรถบีเอ็มดับเบิลยูเก่าคร่ำคร่าจากถนนย่านกลางเมืองสู่ย่านชานเมืองเคลซอลเข้าหาหมู่บ้าน ทิวทัศน์ไพเราะ และอากาศบริสุทธิ์ เขาเลี้ยวเข้าถนนที่พักอันเงียบสงบและพบว่ามืรถออดี อาร์ 8 สีดำคันหนึ่งจอดอยู่หน้าโรงรถข้างบ้าน เมท์เมตชะลอความเร็ว มีช่วงอึดใจสั้น ๆ ที่เขาคิดจะเหยียบคันเร่งขับต่อไป แต่ก็รู้ว่าถึงจะทำแบบนั้นก็แค่ประวิงเวลาให้ซาลงเท่านั้น คิดอีกทีการประวิงเวลาให้ซาลงนั่นแหละที่เขาต้องการ แต่เบงส์ก็ต้องหาเขาเจออยู่ดี เพราะงั้นเวลานี้ น่าจะเหมาะที่สุดแล้ว ทั้งมีตมิด เจียบสนิท และไม่มีพยานรู้เห็น เมท์เมตหักเลี้ยวเข้าเทียบทางเท้า เปิดช่องเก็บของ มองสิ่งที่เขาเก็บไว้ในนั้นตลอดสองสามวันที่ผ่านมา เพื่อไว้ในการนี้ที่เกิดสถานการณ์เช่นนี้โดยเฉพาะ เมท์เมตหยิบมันใส่กระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ตแล้วสุดท้ายใจลึก จากนั้นก็ก้าวลงจากรถแล้วออกเดินไปยังตัวบ้าน

ประตูรถออดีเปิด แดเนี่ยล เบงส์ก้าวออกมา ตอนเมท์เมตพบชายคนหนึ่งที่ภักตาคารเพิร์ลออฟอินเดียนเขารู้ว่าชื่อต้นและนามสกุลภาษาอังกฤษของชายคนนี้น่าจะเป็นชื่อปลอม เช่นเดียวกับลายเซ็นบนสัญญาที่ต่างฝ่ายต่างลงนาม แต่เงินในกระเป๋าเอกสารที่ถูกผลักข้ามโต๊ะมานั้นเป็นของจริงแน่นอน

ก่อนกรวดหน้าโรงรถส่งเสียงกรอบแกรบไต่ร่องเท้าเมท์เมต

“บ้านสวยดีนี่” แดเนี่ยล เบงส์ชมขณะเอนพิงรถออดี อาร์ 8 มือกอดอก “ธนาคารไม่รับเป็นหลักประกันหรือไง”

“ผมแค่เช่าอยู่” เมท์เมตตอบ “ชั้นได้ดินนะ”

“นั่นถือว่าเป็นข่าวร้ายสำหรับผม” เบงส์พูด เขาตั้ยกว่าเมท์เมตมาก แต่ดูภายนอกไม่ได้แตกต่างขนาดนั้นเพราะภายใต้เสื้อแจ็คเก็ตของเขา นั้นมีมัดกล้ามเนื้อซ่อนอยู่ “เพราะถึงจะเฆมันชะก็คงไม่มีประโยชน์อะไรกับเราทั้งสองฝ่ายถ้าคุณไม่ได้ค่าชดเชยจากบริษัทประกันมาจ่ายหนี้ จริงไหม”

“ใช่ คงไม่มีประโยชน์”

“ถือเป็นข่าวร้ายสำหรับคุณด้วยเหมือนกัน เพราะนั่นหมายความว่าผมคงต้องใช้วิธีการที่เจ็บปวดกว่านั้นแทน คุณรู้ไหมว่าวิธีการที่ว่าคืออะไร”

“คุณไม่อยากรู้ก่อนหรือว่าผมมีปัญญาจ่ายหรือเปล่า”

เบงส์ส่ายหน้าแล้วดึงอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋า “ค้างวดครบกำหนดตั้งแต่สามวันที่แล้ว ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าสำคัญมากที่จะต้องชำระให้ตรงเวลา ไม่ใช่แค่คุณคนเดียว ลูกค้าผมทุกคนรู้กันทั่วว่าเรื่องแบบนี้ยอมรับไม่ได้ ผมไม่ยกเว้นให้ใครหน้าไหนทั้งนั้น” เขาชูวัตถุในมือขึ้นกลางแสงสว่างจากโคมไฟบริเวณโรงจอดรถ เมห์เมตถึงกับหายใจสะดุด

“ผมรู้ว่ามันไม่สร้างสรรค์เท่าไร” เบงส์ว่าขณะเอียงศีรษะมองคีม “แต่มันได้ผล”

“แต่...”

“เลือกได้ว่าจะเอาไหนไปไหน คนส่วนมากชอบนี้ก็อัยซัย”

เมห์เมตรู้สึกว่าการปลุกปล้ำและรู้ลึกรู้ลึกว่ากพองออกเมื่อสูดอากาศเข้าไปเต็มปอด “ผมมีทางออกที่ดีกว่านั้น เบงส์”

“อ้อ เหรอ”

“ผมรู้ว่ามันไม่สร้างสรรค์เท่าไร” เมห์เมตเอ่ย มือขวาล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต ดึงสิ่งนั้นออกมาแล้วกุมไว้ใ้มือทั้งสองข้างขณะยื่นไปทางเบงส์ “แต่มันได้ผล”

เบงส์จ้องเขาอย่างประหลาดใจกลางผงกหัวซ้า ๆ

“ถูกของคุณ” เบงส์ว่าพลางรับฟอนธนบัตรที่เมห์เมตส่งให้แล้วดึงหนึ่งยางออก

“พอสำหรับค้างวดพร้อมดอกเบียครบถ้วนทุกโคโรน” เมห์เมตบอก “แต่ถ้าอยากหนักก็เชิญ”

บั้ง

เจอคนที่เมตซ์กับเธอบนทินเดอร์

มันคือเสียงประกาศชัยชนะจากโทรศัพท์เมื่อคนที่คุณปิดขวานั้นปิดขวารูปของคุณด้วยเช่นกัน

เอลีสหัวหมุนตัว ใจเต้นรัว

เธอรู้อาเสียงคุ่นหูของแอฟทีนเดอร์ทำให้หัวใจเต้นเร็วเพราะความตื่นตัวในร่างกายหลังสารเคมีที่ทำให้มีความสุขจนคุณติดใจ แต่นั่นไม่ใช่สาเหตุเพราะเสียงนั้นไม่ได้ดังมาจากโทรศัพท์ของเธอ

แต่เป็นเสียงบี๊ที่ดังกังวานขึ้นทันทีที่เธอปิดขารูปคนคนหนึ่ง จากข้อมูลในทีนเดอร์อีกฝ่ายอยู่ห่างจากเธอไม่ถึงหนึ่งกิโลเมตร

เธोज้องมองประตูห้องนอนตัวเองพร้อมกับกลิ่นน้ำลาย

เสียงนั้นคงดังมาจากห้องของเพื่อนบ้าน ในอาคารหลังนี้มีคนโสดเยอะแยะ น่าจะมีคนใช้แอฟทีนเดอร์ไม่น้อย ตอนนี้อย่างเงียบกริบ งานปาร์ตี้ชั้นล่างที่พวกสาว ๆ จัดตอนเธอออกไปข้างนอกเมื่อหัวค่ำนั้นก็เงียบเสียงลงไปแล้ว มีวิธีเดียวที่จะขจัดปีศาจในจินตนาการได้ นั่นคือไปดูให้เห็นกับตา

เอลีสลุกจากโซฟา เดินไปที่ประตูห้องนอนในระยะสี่ก้าว เธอลังเล คดีที่เหยื่อโดนทำร้ายในที่ทำงานสองสามคดีปั่นป่วนในหัว

เธอรวบรวมสติแล้วเปิดประตู

เอลีสยืนอ้าปากสุดหายใจอยู่ตรงประตูเพราะรู้สึกเหมือนไม่มีอากาศเพียงพอ ไฟหัวเตียงเปิดอยู่ อย่างแรกที่เธอเห็นคือปลายรองทำบุ้ตคาบอยที่ยื่นออกมาจากปลายเตียง ถัดมาคือชายาว ๆ สองข้างที่สวมกางเกงยีนส์ไขว้ทับกัน ผู้ชายที่นอนอยู่ตรงนั้นแฉงอยู่ในเงามืดหน้าตาเหมือนในรูปถ่ายไม่มีผิด เขาปลดกระดุมเสื้อเผยให้เห็นนอกเปลือยเปล่า บนหน้าอกมีรอยสักไบหน้าที่อ้าปากกริ๊ดร้อง รวกับถูกรั้งตัวไว้แน่นหนาและพยายามจุดกระชากตัวเองให้หลุดพ้น นี่คือนี่สิ่งที่สะกดตาเธอ เอลีสก็ไม่อาจเปล่งเสียงกริ๊ดร้องได้เช่นกัน

เมื่อชายบนเตียงลุกขึ้นนั่งแสงสว่างจากโทรศัพท์มือถือก็สาดไปหน้าเขา

“พบกันอีกครั้งแล้วสินะ เอลีส” เขาพูดเสียงเบาหวิว

เสียงนั้นทำให้เธอคิดได้ว่าทำไมถึงรู้สึกคุ้น ๆ กับรูปโปรไฟล์ของเขา สนิมเขาเปลี่ยนไป ไบหน้าคงผ่านการทำศัลยกรรมเพราะเธอเห็นแผลเป็นจากรอยเย็บ เขายกมือขึ้น ยัดอะไรบางอย่างใส่ปาก

เอลีสจ้องเขาไม่วางตาขณะขยับออกห่าง แล้วเธอก็หมุนตัวพร้อมสูดอากาศเข้าปอดเพราะรู้ว่าต้องใช้อากาศเยอะตอนออกวิ่ง ไม่ใช่ตะเบ็งเสียงกริ๊ดร้อง ประตูหน้าต่างอยู่ห่างไปห้าก้าว อย่างมากก็แค่หกก้าวเท่านั้น เธอได้ยินเสียง